

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1982 ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 792

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

ΟΔΥΝΗΡΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν συμφορὰν τοῦ 1922

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΗΜΩΝ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ

Ἀπαντες οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ λοιποῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς γῆς, στρέφουν μετὰ δακρύων πολλῶν τὸ ὄμμα ψυχῆς τε καὶ καρδίας πρὸς τὴν πολυστένακτον Ἀνατολὴν, τὴν Ἀνατολὴν τῆς Ἑλληνικωτάτης Μικρᾶς Ἀσίας ἢ ὁποία κατὰ τὸ ἔτος 1922 ἐγένετο ἓνα ἀπέραντο Ἐθνικὸν Θυσιαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον μαρτυρικῶς, διὰ πολλῶν καί, ἀνεκδιηγήτων μαρτυριῶν ἐθυσιάσθησαν μυριάδες γυναικοπαίδων, ἀνδρῶν καὶ πολλῶν γερόντων.

Δύο καὶ πλέον ἑκατομμύρια ὑπολογίζονται οἱ Νεομάρτυρες τῆς συμφορᾶς τοῦ 1922 καὶ εἰς δύο ἑκατομμύρια ἀνέρχονται οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἵτινες διὰ μυρίων καὶ δακρυ-

βρέκτων περιπέτειῶν καὶ ταλαιπωριῶν ἐφθασαν, διαφυγόντες τὰ ἀδίστακτα φονικὰ ὄπλα τῶν «τσέτηδων» καὶ τῶν αἰμοσταγῶν ὀρδῶν τοῦ τρομεροῦ μισέλληνος Κεμὰλ Ἀττατούρκ (Πατέρα τῆς Τουρκίας), εἰς τὸ μητροπολιτικὸν ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος φέροντες μεθ' ἑαυτῶν, μόνον τὰ Ἱερὰ Εἰκονίσματα τῆς Πατρίδος των, τὰ Τίμια Λείψανα παλαιῶν Μαρτύρων καὶ ἐλάχιστα εἶδη οἰκοσκευῆς. Μόλις δὲ ἀπεβιβάζοντο εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς μέν, ἀλλὰ φιλοστόργου Ἑλλάδος, ἐπῆπτον χαμαὶ καὶ κατησπάζοντο κλαίοντες τὸ ἔδαφος καὶ ἔψαλον δοξολογίας καὶ ἀνεφώνουν τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον τῆς Πατρίδος μας. Στιγμαὶ ἄκρως συγκλονιστικαὶ τὰς ὁποίας γλῶσσα τραγικοῦ Αἰσχύλου δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ.

Nai! Ἦτο ἀδύνατον γλώσσα ἀνθρώπου νὰ περιγράψῃ ἐν ὅλῃ τῇ δραματικότητι αὐτῆς καὶ κάλαμος ἀνθρώπινος νὰ σκιαγραφήσῃ τὸ πῶς «ἐκινῆθη ἡ λυχνία ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς». (Ἰ. Ἀποκ. 2,5), καὶ ὁ ἀμιγῆς Ἑλληνισμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις ἐπὶ τρεῖς χιλιάδας ἔτη ὑπῆρξεν Φῶς καὶ Φάρος τηλαυγῆς καὶ ἀνέσπερος, καταυγάζων σύμπαντα τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, ἐξερριζώθη ἀπὸ τὰς ἀρχοντικὰς ἐστίας αὐτοῦ καὶ μετεφυτεύθη εἰς τοὺς θερμούς καὶ φιλοξένους κόλπους τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Ἐξήκοντα ἀκριβῶς ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Μικρασιατικῆς συμφορᾶς 1922—1982! Καὶ ὅσοι ἐπιζοῦν —υπερήλικες πλέον— τῆς συμφορᾶς ἐκείνης, ἀδελφοὶ πρόσφυγες, σήμερον, μακρὰν πάσης ἄλλης σκέψεως καὶ ἐνδιαφέροντος, ἐπιστρέφουν νοσταλγικῶς εἰς τοὺς ἔρημους πλέον τόπους τῶν «ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΛΥΣΣΟΔΕΜΕΝΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ ΤΟΥΣ» (καὶ ὄχι ΧΑΜΜΕΝΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ, ὅπως κακῶς, κάκιστα ἀποκαλοῦν τινὲς τὰς σκλαβωμένας Πατρίδας τῆς Μ. Ἀσίας) διὰ νὰ προσκυνήσουν νοερῶς. Κατασπασθοῦν τὰ αἱματόβρεκτα χῶματα καὶ ἀγκαλιάσουν μετὰ λυγμῶν τὰ ἐρείπια τῶν ὀνείρων τους. Καταφθάνουν νοερῶς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ ἀκμάζοντα χωρία τῆς Μ. Ἀσίας ὅπου κάποτε, ἡ χαρὰ, ἡ προκοπή, τὸ νοικοκυριό, ἡ Εὐσέβεια καὶ τὸ ἀκαταγώνιστον φιλοπρόδοον πνεῦμα ἦσαν τὰ κύρια γνῶρισμα τῶν κατοίκων τους.

Τότε, γλυκὸν κτύποι καμπανῶν ἐξήγγελλον ἀνὰ τὰ πέρατα, τὴν χριστιανικὴν ὑπόστασιν τῶν τόπων τους, ἐνῶ μεγαλοπρεπέστατοι Ναοὶ μὲ μεγαλοπρεπῆ κωδωνοστάσια ἐμαρτύρουν τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Μ. Ἀσίας ἀλλὰ καὶ τὴν βαθυτάτην πίστιν καὶ εὐλάβειαν τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Περίπουσά μοναστήρια μὲ ἱστορικὰς θαυματουργοὺς Εἰκόνας τὰ ὁποῖα τακτικώτατα ἐδέχοντο καρβάνια πιστῶν ἐκ περάτων τῆς Ἀνατολῆς, ὑπῆρχον εἰς ὅλην τὴν Μ. Ἀσίαν. Τὰ μαγευτικὰ ἀκρογιάλια τῆς πολυστένακτῆς Ἰωνίας, τὰ ἐλληνικώτατα μέρη τοῦ Πόντου, τῆς τροφοδότρας Θράκης καὶ τῆς Θεοκρατικῆς Καισαρείας μὲ τὰς χιλιάς ὁπὰς —ἀσκητήρια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς ἀνθούσας Μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπὰς καὶ τὸ ἀπειροπληθὲς Ποίμνιον, τὰ ἅγια ἦθη καὶ ἔθιμα, ἀναπολοῦνται τώρα, εἰς τὴν μνήμην τῶν κουρασμένων ἐπιζώντων προσφύγων. Καὶ ὁ βαθὺς καὶ συγκλονιστικὸς ἀναστεναγμὸς τῆς πονούσης καρδίας των, τοὺς ἐξαναγκάζει εἰς Ἱερεμιακὸν θρήνον...

Εἰλικρινῶς, μετ' ἄλγους καρδίας εἰς τὴν θλιβεράν ταύτην ἐθνικὴν ἐπέτειον συμμετέχομεν οἱ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Καὶ θέλομεν εἰς λίαν σύντομον χρόνον νὰ ἐπιτελέσωμεν ἀνάλογον πάνδημον Ἱερὸν Μνημό-

συνον ὑπὲρ τῶν Νεομαρτύρων Ἀδελφῶν μας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῶν πεσόντων τὸ ἔτος 1922!

Καὶ ἡ ἐσωτάτη μεγάλη πικρία ἡμῶν ἐπαυξάνει ἐτι μᾶλλον, διότι ἀναλογιζόμεθα ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνη συνέβησαν καὶ ἄλλα θλιβερά γεγονότα ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ προδοτικὴ στάσις τοῦ ἐγκαθέτου τῆς Μασσονίας Μελετίου Μεταξάκη ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐσταυροῦτο ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.

Περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀρκούντων ὁμιλεῖ εἰς ἔργον του ὁ ἀποθανὼν Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν κυρὸς Μεθόδιος Κοντοστάνος, «Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ ὁ Α΄». Ἰδοὺ ἀκριβῶς τί ἀναφέρει περὶ Μελετίου Μεταξάκη:

«... ὁ φυγὰς τῶν Ἀγίων Τόπων Μελέτιος Μεταξάκης, ὁ ἀπὸ Κιτίου, ὁ ἀπὸ Ἀθηνῶν, ὁ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν τέλει Ἀλεξανδρείας, ὑπῆρξεν ἀσταθὲς καὶ ἀνήσυχον πνεῦμα φιλαρχίας ΚΑΚΟΣ ΔΑΙΜΩΝ», (βλέπε, Νέα Σιών, τόμος Ν.Α. σελ. 114).

Οὗτος λοιπὸν ὁ πολυπράγμων Μελέτιος Μεταξάκης, ἐνῶ κατεκαίετο καὶ ἠφανίζετο ἀπὸ τὰς Κεμαλικὰς ὁρδὰς ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, ἀνάλητος, ἀπαθὴς μωροφιλόδοξος ἀντὶ νὰ περιτρέξῃ τὴν κλονιζομένην γῆν τῆς Μ. Ἀσίας ἐκ τῶν οἰμογῶν καὶ θρήνων τῶν ἀτιμαζομένων γυναικοπαίδων καὶ παρθένων καὶ τὴν σφαγὴν τοῦ ἀνδρικοῦ ἀνθοῦ τῆς Μ. Ἀσίας, ἀντὶ νὰ παραμυθῇ, προστατεύῃ καὶ παντοιοτρόπως νὰ ἐνισχύσῃ καὶ πρὸ πάντων νὰ ΕΝΩΣΗ ΤΟΥΣ ΔΙΧΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΕΚΕΙΝΗΣ, δουλοπρεπῶς οὗτος πρὸς τοὺς πάτρωνας αὐτοῦ ἀγγλικανοὺς καὶ μασσόνους, συγκαλεῖ (ἄκουσον, ἄκουσον!) Πανορθόδοξον Συνέδριον (!) μὲ θέματα: ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗΝ ΑΛΛΑΓΗΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΝ, τὴν κατάργησιν τῆς Νηστείας, τὸν γάμον τῶν Ἱερέων μετὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν, τὴ συντήρησιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τὸν δεῦτερον γάμον τῶν ἐν χρεΐᾳ διατελούντων πρεσβυτέρων, τὴν ἀποβολὴν τοῦ Τιμίου Ράσσου, τὸν γάμον τῶν ἐπισκόπων, ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΣΧΑ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ καὶ ἄλλα, ἅτινα ἐγένοντο αἰτία τοῦ θρησκευτικοῦ διχασμοῦ τῶν Ἑλλήνων, εἰς Παλαιοημερολογίτας καὶ Νεοημερολογίτας.

Διχασμὸς ὅστις ΤΑΛΑΙΠΩΡΕΙ τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ Προδοσία τοῦ Μελετίου Μεταξάκη ὑπῆρξεν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πλήγματα ποὺ ἐδέχθη ὁ Ὀρθόδοξος Ἑλληνισμὸς κατὰ τὰ ἔτη 1922—1923.

Διότι οὗτος πρὶν ἢ ἐκδιωχθεῖ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως προῦκάλεισεν τὴν διαίρεσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ

υποστηριζόμενος από τους δύο μεγάλους και ύπουλους έχθρους της Ὁρθοδοξίας, ΤΗΝ ΜΑΣΣΟΝΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ! Ἰδοὺ, αὕτη εἶναι μία ἀπὸ τὰς μαύρας καὶ θλιβερὰς πτυχὰς τῆς τραγωδίας ἐκείνης.

Καὶ κατακλείοντες τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ἀναδρομὴν εἰς τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν ὡς ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ καταστροφὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δὲν ἦτο μία πολιτικοστρατιωτικο-διπλωματικὴ ἀποτυχία τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπῆρξεν ΣΗΜΕΙΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ὅτε, ὁ ἱστορικὸς καὶ παλαίφατος Θρόνος τοῦ ἁγίου Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, κλείσθεις παρὰ πλείστων ὄσων φωτεινῶν μορφῶν Μεγάλων τῆς Ὁρθοδοξίας Κληρικῶν, περιῆλθεν, κρίμασιν οἷς οἶδεν μόνον ὁ Κύριος, εἰς χεῖρας μιᾶς σκοτεινῆς μορφῆς ἀρριβίστα Κληρικοῦ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, καὶ δι' αὐτοῦ ἔκτοτε παραδίδεται εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ διεθνοῦς Μασσονισμοῦ καὶ τῶν ποικίλων αἰρέσεων καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἵτινες συνεχῶς ἀπεργάζονται τὸν ὀλεθρον καὶ τὸν ἀφανισμόν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν πρόσδεσιν Αὐτῆς ὀπισθεν τοῦ καισαρικοῦ ἄρματος τοῦ ἀλλοπροσάλλου κατασκευάσματος ποῦ λέγεται οἰκουμενισμός.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Μελετήσατε τὰς πτυχὰς αὐτὰς γραμμὰς αἰτίνες εἶναι δίκην ἱεροῦ μνημοσύνου ἀφιερωμέναι εἰς τοὺς Νεομάρτυρας τῆς Μ. Ἀσίας. Μελετήσατε μετὰ τῆς δεοῦσης προσοχῆς διότι δὲν πρέπει νὰ ἀγνοοῦμεν ὅτι καὶ ΣΗΜΕΡΟΝ ΒΑΛΛΕΤΑΙ ΥΠΟΥΛΩΣ Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΗΜΩΝ ΠΑΡΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΕΧΘΡΩΝ οἵτινες ὡς κύριον σκοπὸν ἔχουν τὴν ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ ΤΩΝ ΥΓΕΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ διὰ νὰ γίνῃ εὐκολώτερον ἡ διάλυσις αὐτῆς. Μὴ γένοιτο!

Στῶμεν καλῶς ἀδελφοὶ καὶ πατέρες! Στῶμεν καλῶς καὶ ἀπὸ τὸ πικρὸν τῶν ἀναμνήσεων τῆς Ἑθνικῆς συμφορᾶς τοῦ 1922 ἃς προέλθῃ τὸ γλυκὺ δίδαγμα πῶς «Ἐλεεῖ Κύριος ὅτι πάντα δύναται καὶ παρορᾷ ἁμαρτήματα ἀνθρώπων εἰς ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ». (Σ.Σολ. 11, 23).

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Ἡ ἔννοια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

«Κηρῦξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν». (Λουκ. δ'. 18, 19)

Ἡ πρώτη τοῦ φθινοπωρινοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ ἑναρξίς τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ καλοῦμεθα ὅλοι οἱ πιστοὶ εἰς ψυχικὴν ἐγρήγορσιν διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὥστε ὁ ἀρχόμενος νέος χρόνος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποβῇ «ἐ-

νιαυτὸς Κυρίου δεκτός». Ὁ Χρόνος μία ἀφηρημένη ἔννοια μετᾶται ὅσον ὑπάρχει ὑγιῆς νοῦς ἀνθρώπου καὶ εἶναι μεγίστης σημασίας διὰ τὸν πιστόν. Διότι τοῦ παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ κοπιᾷ καὶ νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησε ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς σωτηριάδῃ παρουσίαν Του.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πολλοὶ χριστιανοὶ νομίζουν ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπόθεσις τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς! Λάθος! Πολὺ μεγάλο λάθος! Διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ, ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν «ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν», ἀρχίζει ἀπὸ τὴν γῆν, ἐδῶ, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ἄνθρωπος θὰ κατορθώσῃ νὰ διασπάσῃ τὰ φράγματα τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Κυρίου, νὰ ζήσῃ δηλ. τὴν Θεϊαν μέθεξιν, νὰ γίνῃ σύσσωμος καὶ σύναιμος μετὰ τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος καθημερινῶς καὶ νυχθημερὸν βάλλεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία προσκαλεῖ τὰ πιστὰ τῆς τέκνα κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴν, ὅλως ἰδιαίτερος, νὰ γίνουιν ζῶντες ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τοῦ ἐναρέτου χριστιανικοῦ βίου των Οὐρανοπολῖται.

Καὶ ἡ πίστωση αὐτοῦ τοῦ χρόνου ποῦ παρέχεται εἰς κάθε ἄνθρωπον τοῦ δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ ἄξιος τῶν δρέψεων καὶ τῶν εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ. Καὶ διὰ τοῦ εὐγενοῦς καὶ χριστιανικοῦ ἀγῶνος νὰ ἀποτελέσωμεν συνειδητὰ μέλη τῆς Στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς ὥστε, ὅταν ὁ Κύριος μᾶς καλέσῃ, νὰ ἀποτελέσωμεν καὶ μέλη τῆς ἐν Οὐρανοῖς Θριαμβευούσης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἄς μὴ λησμονοῦμεν λοιπὸν ὅτι «ἐρχεται νῦν ἡ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» καὶ τότε θὰ αἰσθανθοῦμε τὴν μεγαλυτέρα πικρίαν τῆς ζωῆς μας, ἐὰν ἔχωμεν ἀπωλέσῃ ἀσκοπῶς τὸν πολῦτιμον χρόνον.

Ὁ Ἀχαρνῶν-Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΙΕΡΑ ΚΛΙΜΑΞ

Ὅπως ἀκριβῶς ὁ τυφλὸς τοξότης εἶναι ἀδόκιμος καὶ ἄστοχος, οὕτω καὶ ὁ μαθητῆς ὁ ἀντιλέγουιν χάνεται εἰς ἀπώλειαν.

Ὅπως ἀκριβῶς ὁ δόκιμος καὶ κατεργασμένος σίδηρος, ὡς λίμα τὸν ἀδόκιμον καὶ ἀκατέργαστον σίδηρον δύναται νὰ ὀξύνῃ, οὕτως καὶ ἀδελφὸς πρόθυμος καὶ καταρτησμένος δύναται τὸν ἀδελφὸ αὐτοῦ νὰ σώσῃ.

ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ

«Ὁ τὴν πρὸς ἡμᾶς κοινωνίαν ἀποδι-
δράσκων, μὴ λανθανέτω ὑμῶν τὴν ἀ-
κρίβειαν, πάσης ἐαυτὸν τῆς Ἐκκλησίας
ἀπορρηγνύς».

(Μεγάλου Βασιλείου)

Ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἔνωση τῶν Παλαιο-
μερολογιτῶν (εἰ δυνατόν καὶ πάντων) καὶ ἔνσεις
οὔτε ἔγινε, οὔτε πρόκειται νὰ γίνη. Οὐχ ὡς Προ-
φήτης λέγω ταῦτα, ἀλλ' ἐκ πείρας καὶ ἐκ τῆς
ιστορίας.

Ἡ αἰτία τῆς μὴ ἐνώσεως εἶναι, ὅτι οἱ αἵτιοι
τοῦ χωρισμοῦ, δὲν παραδέχονται τὸ σφάλμα τους,
ὅτι ὄντως ἐσφαλὼν χωρισθέντες ἐκ τῆς Ἐκκλησίας,
ὥστε νὰ ἐπιστρέψουν ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει,
ἀλλὰ φρονοῦν καὶ πιστεύουν, ὅτι καλῶς ἐποίησαν
καὶ ἐχωρίσθησαν, καὶ διὰ τοῦτο νομίζουν ὅτι τοὺς
πρέπει στέφανος χαρίτων αἱ τιμὴ τροπαιοφόρων
νικητῶν.

Δὲν καταδέχονται νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν ἐξ ἧς ἀπεσχίσθησαν, οὐχ ὡς ἰκέται, ἀλλ'
οὐδὲ ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους. «Συγκαταβαίνουν» ὅμως
νὰ γίνουν Δεσπότες καὶ ἄρχοντες ἡμῶν, κατόπιν
προσκυνήσεως τῶν ποδῶν των. Τοῦτο ἀκριβῶς
ἐζήτησαν οἱ Ματθαϊκοὶ ἀφ' ἡμῶν, διὰ τῆς γλώσ-
σης καὶ γραφῆς, τοῦ κ. Ἀνδρέα Ἀνέστη, εἰς
ἐγκύκλιόν του 20-12-1972, γεγραμμένη εἰς χυδαίαν
καὶ ἀγοραίαν γλῶσσαν, ὑβρίζων καὶ ληδωρῶν, καὶ
ἐὰν εἶχον χώρον ἱκανόν, θὰ ἐξέθετον ταύτην αὐ-
τουσίως ὡς ἔχει, διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, καὶ
ἵνα θαυμάσετε τὸ θαυμάσιον ἦθος του.

Ὅσοι ἀπεσχίσθησαν ἀφ' ἡμῶν, πάντες μᾶς
ὑβρίσαν, μᾶς ἐμίσησαν, μᾶς ἐσυκοφάντησαν, ἀλλὰ
ταῦτα τὰ ἦθη, μόνον ἀγελιμαῖοι καὶ ἰδιῶται ἄν-
θρωποι ἔχουν, καὶ οὐχὶ Χριστιανοί. Πολλάκις τοὺς
ἐκαλέσαμεν πρὸς ἐπιστροφὴν, κατὰ τὸν ὅρισμὸν
τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐκεῖνοι θέλουν μὲν, ἀλλὰ
κατὰ τὸν ἴδιον κανόνα καὶ θέλημα. Διὰ τοῦτο
προεῖπον ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνη ἔνσεις ἡμῶν τε
καὶ ἐκείνων.

Ἐὰν ἀκριβολογήσωμεν, ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀπε-
σχισμένων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν λέγεται «ἐνω-
σις», ἀλλ' «ἐπιστροφή» μετανοουμένων, διότι δὲν
ὑπάγει ἡ Ἐκκλησία πρὸς ἐκείνους, ἀλλ' ἐκεῖνοι
πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, οὔτε θέτουν ἐκεῖνοι τοὺς
νόμους τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἡ Ἐκ-
κλησία πρὸς αὐτοὺς, καὶ δὲν χειροθετοῦν ἡ εὐ-
λογοῦν ἐκεῖνοι τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία
χειροθετεῖ καὶ εὐλογεῖ ἐκείνους, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον
τὸ λέγον «Χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας, τὸ ἔλαττον

ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται». Πῶς ὅμως γίνονται
δεκτοὶ πάντες οἱ ἀπεσχισμένοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας,
Παρασυνάγωγοι, Σχισματικοί, καὶ Αἰρετικοί, διαγο-
ρεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ταῦτα:

ΚΑΝΩΝ Η΄ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

«Περὶ τῶν ὀνομαζόντων μὲν ἑαυτοὺς Καθαροὺς
ποτε, προσερχομένων δὲ τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ
ἔδοξε τῇ Ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Συνόδῳ, ὥστε χειρο-
θετοῦμένους αὐτοὺς, μένειν οὕτως ἐν τῷ κλήρῳ.
Πρὸ πάντων δέ, τοῦτο ὁμολογήσαι αὐτοὺς ἐγγρά-
φως προσήκει, ὅτι συνθήσονται, καὶ ἀκολουθή-
σουσι τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας
δόγμασι. Τοῦτ' ἔστι, καὶ διγάμοις κοινωνεῖν, καὶ
οἷς ἐν τῷ διωγμῷ παραπεπτωκόσιν, ἐφ' ὧν καὶ
χρόνος τέτακται, καὶ καιρὸς ὥρισταί, ὥστε αὐτοὺς
ἀκολουθεῖν ἐν πᾶσι τοῖς δόγμασι τῆς Καθολικῆς
Ἐκκλησίας. Ἐνθα μὲν οὖν πάντες, εἴτε ἐν κώμαις,
εἴτε ἐν πόλεσιν, αὐτοὶ μόνον εὐρίσκοντο χειροτο-
νηθέντες, οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῷ κλήρῳ, ἔσανται
ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι. Εἰ δέ, τοῦ τῆς Καθολικῆς
Ἐκκλησίας Ἐπισκόπου ὄντος, προσέρχονται τινες,
πρόδηλον, ὡς ὁ μὲν Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας,
ἔξει τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ δὲ ὀνομαζό-
μενος παρὰ τοῖς λεγομένοις Καθαροῖς Ἐπίσκοπος,
τὴν τοῦ Πρεσβυτέρου τιμὴν ἔξει, πλὴν εἰ μὴ ἄρα
δοκοῖ τῷ Ἐπισκόπῳ, τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματος αὐτὸν
μετέχειν. Εἰ δὲ τοῦτο, αὐτῷ μὴ ἀρέσκοι, ἐπινοήσῃ
τόπον, ἢ Χωρεπισκόπου, ἢ Πρεσβυτέρου, ὑπὲρ
τοῦ ἐν τῷ κλήρῳ ὅλως δοκεῖν εἶναι, ἵνα μὴ ἐν τῇ
πόλει δύο Ἐπίσκοποι ὦσιν».

Ἄλλος δὲ Κανὼν ὁμοίος τούτου καὶ ἐτι σιφέ-
στερος.

ΚΑΝΩΝ 95ος, τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

«Τοὺς προστιθεμένους τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, καὶ τῇ
μερίδι τῶν σωζομένων ἀπὸ αἰρετικῶν δεχόμεθα,
κατὰ τὴν ὑποτεταγμένην ἀκολουθίαν καὶ συνήθειαν
Ἀρειανῶν μὲν καὶ Μακεδονιανῶν καὶ Ναυσια-
νῶν, τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς Καθαροὺς, καὶ Ἀρι-
στεροὺς τοὺς καὶ Τέσσαρες καὶ δεκαδίτας, ἡγουν
Τετραδίτας καὶ Ἀπολιναριστὰς δεχόμεθα, διδόντας
λιβέλους, καὶ ἀναθεματίζοντας πᾶσαν αἵρεσιν, μὴ
φρονοῦσαν ὡς φρονεῖ ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Καθο-
λικῆ καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, σφραγιζομένους,
ἥτοι χριστομένους πρῶτον τῷ Ἁγίῳ Μύρῳ τὸ μέ-
τωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς ρίνας καὶ τὸ
στόμα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ σφραγίζοντας αὐτοὺς λέ-

γομεν, «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου». Περὶ δὲ τῶν Παυλιανιστῶν, εἴτα προσφυγόντων τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅρος ἐκτέθεται, ἀναβαπτίζεσθαι αὐτοὺς ἐξάπαντος. Εὐνομιανοὺς μέντοι, τοὺς εἰς μίαν κατάδυσιν βαπτιζομένους, καὶ μοντανιστάς, τοὺς ἐνταῦθα λεγομένους φρύγας, καὶ Σαβελλιανούς τοὺς υἱοπατορίαν δοξάζοντας, καὶ ἑτέρα τινα χαλεπὰ ποιοῦντας καὶ πάσας τὰς ἄλλας αἱρέσεις, ἐπεὶ πολλοὶ εἰσὶν ἐνταῦθα, μάλιστα οἱ ἀπὸ τῆς Γαλατῶν χώρας ἐρχόμενοι, πάντας τοὺς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθεσθαι τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ὡς Ἕλληνας δεχόμεθα. Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν ποιοῦμεν αὐτοὺς Χριστιανούς, τὴν δὲ δευτέραν κατηχομένους, εἴτα τὴν τρίτην ἐξορκίζομεν αὐτοὺς μετὰ τὸ ἐμφυσᾶν, τρίτον εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ εἰς τὰ ὦτα, καὶ οὕτω κατηχοῦμεν αὐτούς, καὶ ποιοῦμεν χρονίζειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἀκροᾶσθαι τῶν Γραφῶν, καὶ τότε αὐτοὺς βαπτίζομεν. Καὶ τοὺς Μανιχαίους δέ, καὶ τοὺς Οὐαλεντινιανούς, καὶ Μαρκιονιστάς, καὶ τοὺς ἐκ τῶν ὁμοίων αἱρέσεων, χρὴ ποιεῖν λιβέλους, καὶ ἀναθεματίζειν τὴν αἵρεσιν αὐτῶν, τοὺς Νεστοριανούς καὶ Νεστόριον, καὶ Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον, καὶ Σεβήρον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐξάρχους τῶν τοιούτων αἱρέσεων, καὶ τοὺς φρονοῦντας τὰ αὐτῶν, καὶ πάσας τὰς προαναφερομένας αἱρέσεις, καὶ οὕτω μεταλαμβάνειν τῆς Ἁγίας Κοινωνίας».

Δὲν χρειάζεται νὰ ποιήσωμεν ἀνάλυσιν τῶν ἀνωτέρω Κανόνων, πρῶτον μὲν διότι δὲν ἔχωμεν ὥρον, δεῦτερον δέ, διότι ὑπάρχει ἡ ἐρμηνεία τῶν εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον, καὶ ὅστις θέλει εὐρίσκει ἐκεῖ τὴν μεταγλώττησιν τῶν. Πάντως ἕνα θέλωμεν νὰ δηλώσωμεν, τὸ πῶς γίνονται δεκτοὶ κατὰ Θεὸν οἱ ἐπιστρεφόμενοι, ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ὅσοι λοιπὸν κόπτονται δι' ἑνωσιν, καὶ ἐνοχλοῦν ἡμᾶς φορτικῶς, συνιστῶμεν εἰς αὐτοὺς, νὰ ἀφήσουν ἡμᾶς τοὺς ἀναιτίους, καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔγιναν αἵτιοι τεμαχισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ τοὺς πείσουν νὰ ἐπιστρέψουν καλῶς, ὅθεν κακῶς ἐχωρίσθησαν, καὶ νὰ ἐνωθοῦν τάχιστα μεθ' ἡμῶν, καθὼς ὀρίζουν οἱ Θεῖοι Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Τοιαύτην ἑνωσιν ἠθέλαμεν καὶ θέλωμεν, καὶ ἰδοὺ ἐγγράφως καὶ δημοσίως δηλοῦμεν τοῦτο, καὶ νὰ τὸ ἀρνηθῶμεν δὲν δυνάμεθα, ἐὰν λοιπὸν θέλουν κι' ἐκεῖνοι, ἰδοὺ καὶ ἡ ἑνωσις ἔγινε αὐθωρεῖ, καὶ ἐν τῷ ἅμα. Ἄς ποιήσουν λοιπὸν οἱ «Εἰρηνοποιοὶ» ὡς τοὺς ὑποδεικνύομεν, καὶ ἃς πόρευθοῦν εἰς τοὺς αἰτίους τοῦ σχίσματος, καὶ ἃς τοὺς εἴπουν λόγους εἰρήνης καὶ ἐνώσεως, καὶ ἃς τοὺς πείσουν ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα πρόθυμοι πάντοτε πρὸς μίαν κατὰ Θεὸν ἑνωσιν μετ' ἐκείνων, κατὰ τὸν ὀρισμὸν τῶν ἀνωτέρω Κανόνων τῶν ὁποίων ἐκθέσαμεν, καὶ εἴ τινα ἕτερον ὁμοιον τούτων.

Ἐὰν λοιπὸν τοὺς πείσωσι καὶ δεχθῶσιν, τότε ἐκέρδισαν τὸν Μακαρισμὸν τῶν Εἰρηνοποιῶν, καὶ τοὺς ἀδελφούς των, καὶ θὰ γίνῃ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ πολλῶν ἀμαρτωλῶν μετανοούντων, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἐὰν δὲν δεχθῶσι καὶ παρακούσωσι ὄχι μόνον ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἃς τοὺς ἔχουν ὡς ἐθνικοὺς καὶ τελῶνας, καὶ ἃς μάθουν οἱ πάντες ἀληθῶς καὶ βεβαίως ὅτι αἴτιοι τοῦ χωρισμοῦ, καὶ τῆς μὴ ἐνώσεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἀρνούμενοι τοῦτο.

Ἐξ ὧσιν ἔχωμεν μάθει, καὶ ἀνεγνώσαμεν ἐκ πολλῶν βιβλίων, οὐδεμία αἵρεσις ἢ σχίσμα, ἢ Παρασυναγωγή ἐπέστρεψεν καθ' ὁλοκληρίαν ἐν μετανοίᾳ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ σποραδικῶς ἐλάχιστα ἄτομα, καὶ οὗτοι ἰδιῶται διότι ἐξ ἀγνοίας τῶν ἐπλανήθησαν παρὰ τῶν πλάνων καὶ ἀπατεώων. Ἐφυγον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἄσημοι καὶ ὑπεζούσιοι, ἄδοξοι καὶ πένητες, Μοναχοὶ καὶ Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ ἔγιναν εἰς τὴν Παρασυναγωγὴν των, ἐπίσημοι καὶ αὐτεξούσιοι, ἐνδοξοὶ καὶ πλούσιοι, Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ πῶς εἶναι δυνατόν οὗτοι νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν προτέραν ταπεινότητά των, νὰ ἀφήσουν τὴν πρόσκαιρον καὶ ἀθέμιτον δόξαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ζητήσουν τὴν δόξαν τοῦ μόνου Θεοῦ; «Ὁ νοῶν νοεῖτω».

Ἰκανὰ μὲν τὰ εἰρημένα τοῖς νοῦν ἔχουσι, πρὸς ἀποδείξιν.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος
Ἰούλιος 1982

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχοῦσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Λ/σμοῦ ἔκδοσις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΑΝΑΚΟΙΝΟΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

**Γέρων Χαράλαμπος (Ταμπάκης)
'Αγιορείτης 'Αγιαννανίτης
1885—1982 (+)**

Τὴν 16ην τοῦ μηνὸς 'Ιουλίου, καθ' ἣν ἡ 'Αγία μας 'Εκκλησία ἐπιτελεῖ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου 'Ιερομ. 'Αθηνογένους, παρέδωσε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ τοῦ Ζῶντος ὁ ἀκαταπόνητος καὶ ἀκατάβλητος ἀγωνιστὴς τῆς ἀσκητικῆς βιοτῆς, ὁ πολίος, τίμιος καὶ σεβάσμιος Γέρων Χαράλαμπος, ἐκ τοῦ κελλίου τῆς Φ. Μεταμορφώσεως, τῆς 'Ιερᾶς Σκῆτης 'Αγίας 'Αννης.

Ὁ μεταστὰς ἐγεννήθη εἰς Μαγούλαν τοῦ Ν. 'Ηλείας τὸ ἔτος 1885. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἐδείκνυεν ὁποῖος μετὰ ταῦτα μέλλει γενέσθαι! Ὑπῆρξεν ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ παιδαριογέροντος. Αὐστηρὸς εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ἐν γένει ζωῆς του, ζωηρὸς καὶ πύρινος περὶ τὴν Πίστιν, κατέστη τύπος καὶ ὑπογραμμὸς διὰ τοὺς ὁμιλήκους του. Ἡ νεανικὴ του καρδιά ἐπυρπολεῖτο ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς Θείας ἀγάπης. Ἐξ ἑντὸς τοῦ ὁ Κύριος, τὸν ὁποῖον ἐπόθει διακαῶς ν' ἀπολαύσῃ ἐντὸς τῶν πλαισίων μιᾶς αὐστηρᾶς καὶ ἀσκητικῆς ζωῆς.

Οὕτως οἰστροηλατούμενος ὑπὸ Θεοῦ Ἔρως νέος ὦν κατέφυγεν εἰς 'Ιερὸν Ἑσυχαστήριον τῆς Δίβρης, ἔνθα καὶ ἔλαβε τὴν μοναχικὴν κουρὰν τοῦ ρασοφόρου. Συνηντήθη πολλάκις μὲ τὸν Ἁγ. Νε-

κτάριον τὸν Θαυματουργόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου μεγίστην ὠφέλειαν ἔλαβεν. Κατόπιν ἦλθεν εἰς τὴν ἐν Πάρῳ Ἱ. Μονὴν Λογγοβάρδας καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὄρος τῶν προσωπικῶν του ἀναβάσεων καὶ τῶν μεγάλων ἀσκητικῶν καμάτων του.

Ἐδῶ ἔδωσε τὴν μεγάλην μαρτυρίαν οὐχὶ μόνον τοῦ περιβοήτου ἀσκητοῦ, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ τοῦ μεγάλου ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ἡ ἱερὰ ὑπόθεσις τῆς ἀνωμότητος Πίστews ἦτο πάντοτε καὶ ὑπόθεσις τῆς καρδίας του. Ἡγωνίσθη σθεναρῶς καὶ ὕψωσε πολλάκις φωνὴν σεντορείαν κατὰ πάσης νεωτεριστικῆς τάσεως καὶ φιλοπαπικῆς ἐνεργείας εἰς τὸν ἱερὸν χῶρον τοῦ Ἀγιωνύμου Ὄρους. Διὰ καὶ ὑπέστη πολλοὺς διωγμοὺς διὰ νὰ καταλήξῃ τελικῶς εἰς τὴν Ἱερὰν Σκῆτην τῆς Ἀγίας Ἀννης. Ἐπὶ 30 συναπτὰ ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ἰθύνων νοῦς τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων χρηματίσας πρόεδρος τοῦ Ἱεροῦ αὐτῶν συνδέσμου.

Τὰ ἀσκητικά του παλαίσματα καὶ οἱ ἄθλοι του εἶναι ἀδύνατον νὰ διατυπωθοῦν ἐπὶ τοῦ ἀψύχου τούτου χάρτου. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ εἴπωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας μας, ὅτι ὁ Γέρων Χαράλαμπος δὲν ἔδωσεν «ὑπνον τοῖς κροτάφοις του καὶ νυσταγμὸν τοῖς βλεφάροις του». Δὲν ἐκοιμᾶτο ἐπὶ κλίνης, ἀλλὰ καθήμενος πολὺ ὀλίγον ἐκοιμᾶτο! Ἡ τροφή του ἦτο λιτοτάτη καὶ ἄκρως ἀσκητικὴ. Ἀπὸ τὴν πολλὴν ὀρθοστάσιαν καὶ βίαν (ἐκούσιον μαρτύριον) εἶχον ἀνοίξει οἱ πόδες του καὶ ἔρρεον ὕλην! Ἀπαράμιλλος ἀσκήσις ὑπενθυμίζουσα τὴν ἀσκήσιν τῶν μεγάλων Ὁσίων Πατέρων.

Ἐλευκάνθη ἐν ὁσιότητι καὶ αἰωνόβιος πλέον ἐγκατέλειπε τὴν ματαίαν ταύτην ζωὴν. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ἐτρέφετο σχεδὸν μόνον μὲ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν. Οἱ ἅσιοι ὑποτακτικοί του: ὁ Παν/τος π. Ἐφραίμ καὶ ὁ ὁσ/τος π. Ἐλευθέριος ἔμενον ἀγρυπνοὶ ὡς λαμπάδες ἀνημμένοι εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς τοῦ ὁσίου Γέροντος των.

Μὲ γαλήνιον βλέμμα ὁ Γέρων Χαράλαμπος ἠτένιζον τὸν θάνατον καὶ ἡρέμως τὸν ἀνέμενεν, ἕως οὗ κατὰ τὴν ροδοδάκτυλον αὐγὴν τῆς 16ης Ἰουλίου ἀφῆκε τὴν τελευταίαν του πνοὴν παραδίδων εἰς τὰ πνευματικά του τέκνα τὴν σκυτάλην τῶν μεγάλων ἀγώνων!

Οὕτως ὁσιακῶς ἀπῆλθεν ἐκ τῆς προσκαίρου ζωῆς εἰς τὴν ἀγήρω μακαριότητα ὁ μακαριστὸς Γέρων Χαράλαμπος.

Τοῦ Ἱερομονάχου καὶ ζηλωτοῦ πατρὸς
Χαραλάμπους εἴη αἰωνία ἡ μνήμη!

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΤΟΥ 1940

Σαράντα δύο χρόνια συμπληρώνονται σήμερα, από τότε που σύσσωμο τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος ἀντέταξε ἄρνηση στὴ θρασεῖα ἀπαίτηση τοῦ Ρωμαίου δικτάτορα, ποὺ ἤθελε μὲ τὴ βία τοῦ δυνατοῦ νὰ μᾶς ὑποτάξῃ καὶ νὰ μᾶς κἀνὴ σκλάβους, καὶ τότε ὁ Λαὸς μᾶς ἀκολουθώντας τὸ δρόμο τῆς ἀνδρειωσύνης καὶ τῆς λευτεριάς, τὸ δρόμο ποὺ ταιριάζει στὴ Πατρίδα μᾶς βροντοφώνησε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1940 τὸ ἱστορικὸ ἐκείνο ΟΧΙ, αὐτὸ τὸ ΟΧΙ ποὺ δὲν ἦτανε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας πολὺ γνωστὸς καὶ φυσικὸς ἦχος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, μιᾶς ἱστορίας γεμάτης ἀπὸ πράξεις αὐτοθυσίας καὶ ἡρωϊσμοῦ, μιᾶς ἱστορίας δόξας καὶ καταστροφῶν, μιᾶς ἱστορίας εὐημερίας καὶ δουλείας, μιᾶς ἱστορίας ὅμως παντοτεινῶν σκληρῶν ἀγώνων. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποχωρήσωμεν οἱ ἐπίγονοι τῶν Περσომάχων, οἱ ἀπόγονοι τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἱ υἱοὶ τῶν ἐλευθερίων πολιορκημένων τοῦ Μεσολογγίου. Καὶ ἔμαθε τότε ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες θὰ βροντοφωνοῦμε πάντοτε ΟΧΙ σὲ κάθε βία, θὰ βροντοφωνοῦμε τὸ ΟΧΙ γιατί αὐτὸ πάντοτε βγαίνει ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς φυλῆς μᾶς, ποὺ στὸ αἷμα τῆς δονοῦνται ἀκόμη καὶ θὰ δονοῦνται πάντοτε οἱ ἀγῶνες τῶν Μηδικῶν, τῶν Ἀκριτῶν, τοῦ 21 καὶ τῶν Μακεδονομάχων. Τὸ ΟΧΙ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 40 βγῆκε ἀπὸ τὶς καρδιὲς ὀκτῶ ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων καὶ σφραγίστηκε ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ στρατευμένου καὶ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ποὺ τοὺς ὡδήγοῦσε καὶ τοὺς ἐμψύχωνε τὸ ὄραμα τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ... τῆς Παναγίας μᾶς. Καὶ μετὰ ἀπὸ ἀτέλειωτες συμφορές, ἀκολούθησε ἡ νύχτα τῆς κατοχῆς... γιὰ τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ντρέπωνται αὐτοὶ ποὺ καταδίκασαν τὸ εὐσεβὲς Ἑλληνικὸ Ἔθνος σὲ μοναδικὴ ἀπαθλίωση, καὶ στὸν τραγικὸ ἐξ ἀσιτίας θάνατον, ἀλλὰ οὔτε ἡ πείνα οὔτε ἡ ἀθλιότης κατεσίγασε τὸ πάθος, τὸν ἦχο τῆς λευτεριάς ποὺ ἑνσαρκώνει ὁ Ἑθνικός μας ὕμνος. Καὶ ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ λευτεριὰ συνεχίζεται, συνεχίζεται μέσα στὴν κατεχόμενη Ἑλλάδα, τὴ συνεχίζουν στὰ βουνὰ καὶ στὶς πόλεις οἱ ἱερωμένοι μᾶς, οἱ δάσκαλοι, οἱ ἀγρότες, ὁ Λαὸς μᾶς, ὁ πεινασμένος καὶ γυμνός, ὁ ἀνώνυμος ποὺ πολεμᾶνε μὲ πέτρες, μὲ συνθήματα μὲ τὶς γροθιὲς τους, ποὺ κοιμοῦνται καὶ ξυπνᾶνε μὲ τὸ ὄραμα νὰ κυματίσῃ ἡ γαλανόλευκη στὴν Ἐλεύθερη Ἀκρόπολη. Στρατιῶτες, ἀεροπόροι, ναῦτες, πολῖτες, γυναικόπαιδα, δεκάδες χιλιάδες οἱ νεκροί, οἱ ἀνάπηροι, ποὺ θυσίασαν τὴ ζωὴ τους καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας στὸ

βωμὸ τῆς ἐλευθερίας. Ὀλίγοι οἱ ἐπώνυμοι ἄπειροι οἱ ἀνώνυμοι. Ὅ,τι ἐγίνε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1940 ἐγίνε ἀπὸ τὴν ἀδάμαστη ἑλληνικὴ ψυχὴ, καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε ἐὰν χρειασθῇ πέραν πάσης λογικῆς γιὰ τὸ Χριστὸ μᾶς καὶ τὴ λευτεριά μᾶς.

Ἄγρυπνοι καὶ πιστοὶ εἰς τὸ καθῆκον μᾶς, ἄς εἴμεθα ἐτοιμοὶ ὄχι μόνον στὴν κατάφασιν τῆς ζωῆς, στὴν συνέχεια τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ στὴν ἄρνησιν, στὸ ὄχι, σὲ κάθε βία καὶ σὲ κάθε ἀπόπειρα ἀλλοιώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς.

Οἱ μεγάλοι μᾶς νεκροί, ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι μᾶς ὡδηγοῦν.

Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀνακοινοῦται ὅτι, εἰς τοὺς 1ον Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων τριῶν Παρθένων Βοτανικοῦ π. Στυλιανὸν Καμαράτον καὶ 2. Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νεκταρίου Ἀχαρνῶν - Ἀττικῆς π. Παπαγιώτην Ζαχαρόπουλον ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, ἡ ποινὴ τῆς ἀορίστου ἀργίας ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας, δι' ἀνταρσίαν κατὰ τῆς προϊσταμένης τῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ πῶσιν ἐκ τῆς Πίστewς.

Ἐπίσης, παραπέμπονται οἱ Ἱερεῖς οὗτοι ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν εἰς τὸ δι' Ἱερεῖς Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον, διὰ τὰ ὡς ἄνω παραπτώματα.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ.

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

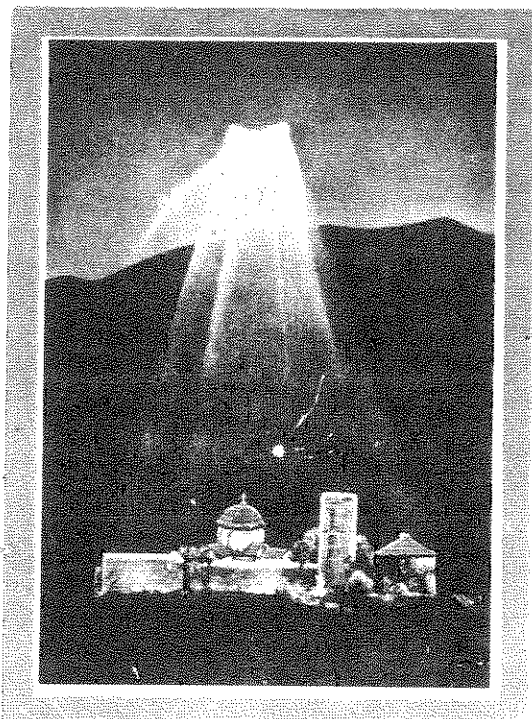
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς προεστώτας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων, τοὺς ἐφημερίους καὶ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς Διοικήσεις τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὅπως μᾶς γνωρίσουν τὸ ταχύτερον τηλεφωνικῶς ἢ ἐγγράφως πᾶσαν ἐπιβαλλομένην διόρθωσιν, ἀφαίρεσιν ἢ πρόσθεσιν στοιχείων πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν τῶν πρὸς ἐκτύπωσιν ἡμερολογίων τσέπης τοῦ ἔτους 1983, ἐκ τυχόν ὑπαρχόντων λαθῶν σχετικῶς μὲ ἀριθμοὺς τηλεφώνων, Διευθύνσεις, μέσα μεταβάσεως ἢ πᾶν ἕτερον χρησιμὸν στοιχεῖον.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

— Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος συνεχίζων τὴν ποιμαντορικὴν Του δραστηριότητα προέστη τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τῆς ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς ἐν τῷ Ὁμωνύμῳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ὁδοῦ Διοσκούρων Μοναστηριακίου Ἀθηνῶν.

— Τὴν 6ην Αὐγούστου ἐ.ε., προέστη τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως Βαρνάβα, συμπαραστατούμενος παρὰ τοῦ Κτίτορος αὐτῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρ. Εὐβοίας κ.κ. Παΐσιου, διακρινομένου πάντοτε διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν.

— Τὴν 28η Ἰουλίου ἐ.ε., προέστη τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἐπὶ τῇ Ἱερᾷ Πανηγύρει τῆς ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, εἰς Καρελᾶ Ἀττικῆς, συμπαραστατούμενος παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ.κ. Στεφάνου καὶ πολλῶν κληρικῶν, ἐνῶ πλήθι πιστῶν κατέ-

κλυσαν τὸν Ἱ. Ναὸν καὶ τὸ περίβολον καὶ τὰ περίξ μέρη, τιμῶντες καὶ εὐλαβούμενοι τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην. Μέχρι δέ, βαθείας νυκτὸς πλήθι πιστῶν συνέρεον κατὰ τὸ ἑορταστικὸν διήμερον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς.

— Τὴν 22 Αὐγούστου ἐ.ε., ἑορτὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Προυσιωτίσσης ἐπανηγύρισε μετὰ πάσης τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας ὁ Ἱερὸς Ναὸς εἰς Τσακὸν Ἀττικῆς. Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὐξέντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου καὶ πολλῶν ἐτέρων κληρικῶν.

— Ἐπίσης ὁ Μακαριώτατος προέστη τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξυλοκάστρου τῆς Γερωντίσης Θεοδοσίας καὶ τοῦ πανηγυρικοῦ ἐσπερινοῦ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου Κορωπίου, τὴν 26ην Αὐγούστου ἐ.ε., μετὰ πολλῶν κληρικῶν καὶ ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβῶν πιστῶν τιμῶντων τὸν Νεοφανῆ Ἅγιον τῆς Πίστεως ἡμῶν.

— Τὴν 27ην Αὐγούστου ἐ.ε., ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν ἁγίου Φανουρίου Γλυφάδος ὅστις ἀποτελεῖ πνευματικὸν κόσμημα διὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ὡς ἔχει προσφάτως ἐκ βάθρων ἀνεγερθῇ, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ τῇ πρόφρονι συνδρομῇ καὶ βοήθειᾳ τῶν ἐνοριτῶν αὐτοῦ.

— Τὴν 29ην Αὐγούστου ἐ.ε., ἑορτὴ τῆς ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ τοῦ Κυρίου, προέστη τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ὁμωνύμου Ναοῦ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαιζῶνος τῶν Ἀθηνῶν.

Τὴν 30ην Αὐγούστου ἐ.ε., προέστη τοῦ Ἱεροῦ 40/ημέρου Μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου ὑποδειγματικοῦ ἐφημερίου, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς Μοναστηριακίου, πατὴρ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΑΜΟΠΟΥΛΟΥ, ὑπηρετήσαντος μετὰ ἀφοσιώσεως καὶ προθυμίας πάντοτε, ὅπου καὶ ἂν ἐκλήθῃ νὰ ὑπηρετήσῃ. Ὑπῆρξε ἱερεὺς μὲ συνείδησιν καὶ πατριαρχικὰς ἀρχὰς ἐλθὼς εἰς Ἑλλάδα κατόπιν Τουρκικῶν Διωγμῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνθα διήλθεν τὸ πλεῖστον τοῦ Ἱερατικοῦ αὐτοῦ Βίου. Εἷη ἀγῆρως ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος προέστη τῶν Ἱερῶν Τελετῶν ἐπὶ τῇ πανηγύρει τοῦ Μεγάλου Χριστοκλήρυκος καὶ Ἐθναποστόλου ἁγίου Παύλου εἰς τὸν

ὁμώνυμον ἱερὸν Ναὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θηβῶν τοῦ Πειραιῶς.

Πλήθη πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ Πειραιῶς προσήρχοντο καθ' ὅλον τὸ διήμερον τῆς ἐορτῆς διὰ νὰ προσκυνήσουν ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ.

Ἐπίσης τὴν 15ην Αὐγούστου ἐ.ε. τῇ ἐορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ Ἅγιος Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιος προέστη τῶν ἱερῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς Ταμπούρια Πειραιῶς. Ἡ συρροὴ τῶν πιστῶν καθ' ὅλο τὸ ἐορταστικὸν διήμερον ἦτο ἄνευ προηγουμένου. Τοῦτο ἀδιαψεύστως βεβαίον ὅτι ὁ εὐσεβὴς καὶ παραδοσιακὸς Λαὸς τῶν Γ.Ο.Χ ἐμμένει στερρῶς εἰς τὴν παρῶαν αὐτοῦ πίστιν καὶ ἀποκλίνει πρὸς τὰς κενотоμίας καὶ καινοτομίας τῆς ἐποχῆς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Τὴν 23ην Αὐγούστου ἐ.ε., ἀπόδοσις τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (Φανερωμένης καὶ μνήμῃ τοῦ ἁγίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς Καλλινίκου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἦγεν τὰ Σεπτὰ αὐτοῦ Ὀνομαστήρια, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος διακρινόμενος πάντοτε διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν διάκρισιν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἀρχιερατικὴν Θείαν Λει-

τουργίαν ἣτις ἐτελέσθη ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ ἐν Λαμιά, προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος παρὰ τοῦ ἐορτάζοντος Ἱεράρχου κ.κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου.

Ἡ Κυριακὴ ἀργία καθ' ἣν συνέπεσεν ἡ ἐορτὴ παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν εἰς πολλοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς νὰ προσέλθουν καὶ ἐξ Ἀθηνῶν ἀκόμη διὰ νὰ τιμήσουν τὸν Σεβασμιώτατον κ.κ. Καλλίνικον, ὅστε παρέθεσεν μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τράπεζα πρὸς πάντας τοὺς προσελθόντας ἐνῷ μέχρι προκεχωρημένης ὥρας τῆς νυκτὸς προσήρχοντο πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα διὰ τὸν εὐχηθοῦν.

Ἡ «Φ.Ο.» εὐλαβούμενη τὸν ἐορτάζοντα Ἱεράρχην ὅστις πάντοτε εἶναι ἐνθερμος ὑποστηρικτὴς καὶ βοηθὸς τοῦ ἐπισήμου Δημοσιογραφικοῦ Ὑργάνου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, εὐχεται ἐνθέρμως τὰ βέλτιστα εἰς τὸν Σεβασμιώτατον καὶ πρὸ πάντων, ὑγίειαν σταθερὰν καὶ ἀμετάπτωτον πρὸς συνέχισιν τοῦ γονίμου ποιμαντορικοῦ αὐτοῦ ἔργου πρὸς δόξαν τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ χαρὰν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ Ἱερὰ ἐορτὴ καὶ Πανήγυρις τῆς ἁγίας Εἰρήνης

Ἀπὸ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνος Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Χρυσοβαλάντου είναι πάντοτε διὰ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Βορρᾶ μεγάλο ὀρθοσκευτικὸ γεγονός, διότι δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι, διὰ τὴν πόλιν τῶν Θεσσαλονικέων, μετὰ τὴν ἑορτὴν καὶ Πανηγυρίν τοῦ Πολιούχου αὐτῆς, ἀγίου Δημητρίου Μυροβλύτου, ἔρχεται ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης εἰς ἐκδηλώσεις καὶ συμμετοχὴν πλήθους Λαοῦ. Κατὰ τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἔλαβον μέρος οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανάσιος, Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ.κ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ Οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος, τῇ συμμετοχῇ πλειάδος Κληρικῶν καὶ διακόνων, ἐνῶ πλείστοι ὅσοι μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ ἐπλημμύρισαν τὸν ἱερὸν Τόπον τοῦ Παμμακεδονικοῦ τούτου Προσκυνήματος. Ἡ συμμετοχὴ δὲ τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, ἦτο καὶ ἐφέτος συγκινητικὴ ἐνῶ ἡ μεγαλειώδης λιτάνευσις τῆς Περιπόστου καὶ Θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Ἁγίας εἶναι μακρὰν πάσης φαντασίας. Ἀξίος ἐπαίνων καὶ συγχαρητηρίων, ἐκτὸς τοῦ ἐμπνευστοῦ αὐτῆς ἀγίου Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης πατὴρ Ἰάκωβος Παπαδέλης ὅστις ἀκούραστος καὶ ὅλως πρόθυμος συνέβαλεν εἰς τὴν ἀρίστην ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς ταύτης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ

Μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως παρακολουθοῦμεν τὴν συνεχῆ διακίνησιν καὶ ποιμαντορικὴν δραστηριότητα εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν αὐτοῦ περιφέρειαν, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου κ.κ. Στεφάνου, ὅστις μὴ φειδόμενος κόπων καὶ θυσιῶν περιέρχεται ἅπασαν τὴν θρυλικὴν νῆσον τῆς Χίου καὶ τὰς ἐνδόξους νήσους περὶ αὐτῆς, ἱεουργῶν, νουθετῶν, ἐγκαινιάζων Νασοὺς καὶ στηριζῶν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τοὺς εὐσεβεῖς Χίους. Ἀπαντες ἐν τῇ νήσῳ ἀναμένουν πάντοτε μετὰ χαρᾶς τὸν Σεβ/τον.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἱερεὺς Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου ἐφημέριος ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Δάφνης συνεγκεντρώσας τὸ ποσὸν δραχμᾶς 57.000 διὰ τὸ ὁποῖον ἐξασφάλισε τὴν θέρμανσιν τοῦ γεροκομείου Παναγίας Ὁδηγῆτρις Γλυφάδας.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΝΕΑ

Ἑναρξίς κατηχητικῶν μαθημάτων

ΔΡΑΜΑ Σ/βριος 1982. Ἐπὶ τῇ ἐναρξεί τοῦ νέου Σχολικοῦ ἔτους ἤρχισαν συγχρόνως καὶ τὰ ὀρθοσκευτικὰ μαθήματα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν μὲ ἓνα στόχον Ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρα τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐκμάθυσιν Προσευχῶν καὶ Ψαλμωδιῶν, διότι ἐνῶ ἡ Ἀγία Γραφή διδάσκει, «ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς», καὶ «ψαλλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω», ἡμεῖς ποὺ καυχώμεθα διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀγνοοῦμεν παντελῶς τὰς προσευχὰς καὶ ψαλμωδίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγένετο ἁγιασμὸς καὶ ἀκολουθία ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐχολογίου καὶ ἀνεγνώσθησαν Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ κατάλληλος Εὐχή, ἐχρίσθησαν διὰ ἀγίου Εὐχελαίου καὶ ἐνουθετήθησαν καταλλήλως. Εἰς τὸ τέλος διενεμήθησαν ὀρθοσκευτικὰ περιοδικὰ καὶ βιβλία καὶ γλυκίσματα. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην παρήσαν καὶ Γονεῖς καὶ Κηδεμόνες τῶν παιδῶν καὶ ἔληξε ἡ Ἱερὰ τελετὴ μὲ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, δεδομένου ὅτι τὴν ἐπομένην ἡ Γενεοὶ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία ἐόρταζε τὴν ἐπομένην ἡ Γενεοὶ Ἑλληνικὴ δοξία ἐόρταζε τὴν Παγκόσμιον ταύτην ἐορτήν.

Πρωθιερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΣΕΡΡΩΝ

Τὴν 27ῃ Αὐγούστου, ἡ ἀκριτικὴ πόλις τῶν Σερρῶν ἔζησε ὥρες Βυζαντινοῦ μεγαλείου, μὲ ἀληθινὰ πνευματικὰ ἀνατάσεις.

Ἡ Ἱερὰ μνήμη τοῦ ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς συνεκέντρωσε ἀπὸ ὅλην τὴν Βόρειον Ἑλλάδα τοὺς γνησίους Ὀρθόδοξους Χριστιανοὺς διὰ νὰ πανηγυρίσουν καὶ νὰ εὐφρανθοῦν πνευματικῶς μὲ τὰς Ἱερὰς ἀκολουθίας τὴν Ἀγίαν καὶ Ἀναίμακτον Λατρείαν καὶ τὴν Βυζαντινοῦ Μεγαλείου λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς Αὐτοῦ Εἰκόνης εἰς τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη μέγας πανηγυρικῶς Ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ.κ. Καλλινίκου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ πέραν τοῦ ἑσπερινοῦ διὰ καταλλήλου καὶ ἐμπνευσμένου λογιδρίου, συνήρπασε τοὺς πιστοὺς.

Τὴν δὲ ἐπομένην ὀρθοῦ βαθέως ἤρχισαν τὰ πλήθη πανταχόθεν νὰ καταφθάνουν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν παρατεθεῖσαν πνευματικὴν πανδεσίαν.

Ἡ θεία καὶ ἀναίμακτος λατρεία ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου Σερρών

Παναγιωτάτου Μητροπολίτου ἡμῶν κ.κ. Εὐθυμίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου συμπαραστατουμένων ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιωτάτου Πρωτοσυγγέλου Ἀρχ. Π. Ἰακώβου Παπαδέλη, τῶν Πανοσιολογίων Ἱερομονάχων Π. Ἀμβροσίου Νικηφορίδη, ὅστις διὰ τοῦ Θεολογικοῦ τοῦ Λόγου ἐξήρε τὸ μαρτύριον τοῦ Τιμωμένου Ἁγίου, τῶν π. Μεθοδίου, π. Εἰρηναίου, π. Γεωργίου ἐκ Βόλου, π. Γεωργίου, π. Βασιλείου, π. Ἀθανασίου, τοῦ Ἱερολογιωτάτου Διακόνου π. Μακαρίου καὶ τῶν Ἱεροψαλτῶν ψαλλόντων ἐν κατα-

νύξει. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καταφθάσαντος καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Μαγνησίας κ.κ. Ἀθανασίου, σχηματίσθηκε ἱερὰ πομπή προπορευομένης τῆς φιλαρμονικῆς καὶ ἐπομένων τῶν εὐσταλῶν νεανίδων μὲ τὰς Μακεδονικὰς στολὰς καὶ τῶν ἱεροπαίδων φερόντων τὰ ἱερὰ ἐξαπτέρυγα καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἐπομένων δὲ τῶν ἀξίων Λευιτῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνος τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ — ΘΡΑΚΗΣ Ἰούλιος 1983

Ἡ ἀπὸ 10ετίας συσταθεῖσα Ἐπισκοπὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου εἰς τὴν ἀκραίαν ταύτην γωνίαν τῆς Ἀκριτικῆς Θρακικῆς περιοχῆς, ἐώρτασε καὶ ἐφέτος τὴν ἐτησίαν Πανήγυριν τῆς μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ εὐπρεπείας. Ἀπὸ μακρὰν Δράμαν, Καβάλαν, Ἐβρον συνέρρευσαν εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ ἐξαιτούμενοι τὴν χαριτόβρυτον χάριν τῆς. Τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ Λιτανείας συνελειτούργησαν ὁ Ἐφη-

μέριος Γ.Ο.Χ. Κομοτινῆς Μεθόδιος Ἱερομόναχος καὶ ὁ ἐκ Δράμας π. Μιχαήλ, ὅστις καὶ ἐκήρυξε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν καὶ εὐγνωμοσύνης ἔνεκεν ἐμνημονεύθη τὸ σεπτὸν ὄνομα τοῦ Μακαριωτάτου Μαρτυρικοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Αὐξεντίου, ὅστις πρὸ ἑπταετίας περίπου ἐν μέσω μυρίων ἐμποδίων Ἐκκ/κῶν καὶ Ἀστυν. Ἀρχῶν μὲ θάρρος καὶ αὐταπάρνησιν ἐτέλεσεν τὰ ἐγκαίνεια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης.

+ Πρωθιερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Καί ἐφέτος πάλιν με πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ βυζαντινὴν τάξιν ἐωρτάσθη ἡ Παγκόσμιος Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Μοναστικὸν Ναὸν Ἀχαρνῶν ἔνθα καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου.

Τὴν παραμονὴν τῆς πανηγύρεως καὶ περὶ ὥραν 6 μ.μ. ἐν πληθούσῃ ἀσφυκτικῶς Ἐκκλησίᾳ, ἐτελέσθη ὁ πανηγυρικός ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου συμπαραστατομένου παρὰ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου κ.κ. Ἀθανασίου, καὶ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου καὶ πολλῶν κληρικῶν καὶ τοῦ ἀρχidiaκόνου Θεσσαλονίκης. Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἠκολούθησεν ἡ μεγαλοπρεπὴς Λιτανεία προπορευομένης τῆς Μουσικῆς καὶ ἀκολουθούντων τῶν Λαβάρων καὶ Ἐξαπερυγῶν, Σημαιοῦν διαφόρων σωματείων, ὁ Ἱερὸς Κληρὸς, ἡ Σεπτῇ Ἱεραρχίᾳ με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν προεξάρχοντα Σεβασμιώτατον ἅγιον Πειραιῶς, ἔχων πρὸ Αὐτοῦ ἀνθοστόλιστον τεράστιον τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρόν. Ἦποντο οἱ Ἐπίσημοι μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο οἱ κ.κ. Κασιγιάννης βουλευτὴς μετὰ τῆς συζύγου του, Μιχ. Βάφης Βουλευτὴς μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Δήμαρχος Ἀχαρνῶν μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κ. Ἀνδρέου, ὁ τέως Δήμαρχος Ἀχαρνῶν κ. Βαρελάς, Καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι, φίλοι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ πλήθι πιστῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται εὐσεβεῖς Πόντιοι με τὰς χαρακτηριστικὰς ὡραίας ποντιακὰς στολὰς. Ἐπιστρέφοντες πρὸ τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ ὡμίλησαν καταλλήλως ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Ἀχαρνῶν εὐχαριστήσας τοὺς προσελθόντας καὶ τιμήσαντας τὴν Ἱερὰν Πανηγυριν.

Μετὰ τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας παρετέθη μοναστηριακὴ τράπεζα πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἐπισήμων καὶ τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν. Μέχρι βαθείας νυκτὸς προσήρχοντο πλήθι ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἀχαρνῶν καὶ τῶν πέριξ διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὸ Πανέραστον Ξύλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, τὸν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἐπομένην, κυριωνύμων τῆς εορτῆς ἡμέραν, 14ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἐτελέσθη ἡ Θεία ἀρχιερατικὴ Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἁγίου Πειραιῶς καὶ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν, Ἀχαρνῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Εὐβοίας, συμπαραστατομένων ὑπὸ πολλῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρεσβυτέρων καὶ διακόνου, ἐνῶ πλήθι πιστῶν ἀσφυκτικῶς ἐπλήρουν τὸν Ἱερὸν Ναὸν καὶ τοὺς πέριξ αὐτοῦ χώρους. Κατὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὡμίλησεν ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος καὶ κατόπιν δι' ὀλίγων συγκινητικῶν λόγων ὁ ἅγιος Ἀχαρνῶν τονίσας ὅτι τὸ Σύμβολον τοῦ πόνου ἀλλὰ καὶ τῆς Νίκης ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶναι ἀδιάρρηκτα συνδεδεμένον μετὰ τοῦ Θρησκεύοντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ πολλὰ τὰ θαύματά Του κατὰ τὴν δισχιλιετὴ πορείαν τοῦ ἔθνους. Μέχρι βαθείας Νυκτὸς προσήρχοντο πιστοὶ νὰ προσκυνήσουν καὶ συγχαροῦν τὸν ἅγιον Ἀχαρνῶν διὰ τὴν ἀρτίαν διοργάνωσιν τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες παραλάβει μπλόκ εἰσπράξεων, ὅπως κατὰ σύντομα χρονικὰ διαστήματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ δέμηνον, ἀποδίδουν λ/σμὸν τῶν παρ' αὐτῶν εἰσπραττομένων χρηματικῶν ποσῶν. Ἡ διάθεσις τῶν ποσῶν τούτων θὰ γίνεταί, ὡς κατ' ἐπανάληψιν δι' ἐγκυκλίων ἔχει καθορισθεῖ, δηλαδὴ, διὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν τελούντων πάντοτε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἀπαραιτήτως διατιθεμένων τῶν ποσῶν τούτων, διὰ τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσεπράχθησαν. Διὰ πᾶσαν δαπάνην θὰ τηρῇται ἀμελητὴ ἡ ὑπὸ τῶν κειμένων Νόμων τῆς πολιτείας προβλεπομένη διαδικασία. Ἀπαντα τὰ δικαιολογητικά μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ἐργασίας, θὰ υποβάλλωνται εἰς τὴν Κεντρικὴν Οἰκονομικὴν Ὑπηρεσίαν, πρὸς ἔλεγχον τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τούτων. Ἐπίσης, ἡ ἀγορὰ κηροῦ ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου, ὑπὸ τῶν εἰς τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον) Ταμείον ὑπαγομένων διαχειριστικῶς 15 Ἱερῶν Ναῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐγκρίσεως ἢ γνώσεως τῆς Διοικήσεως ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Πληροφορίαι: Οἰκονομικὸν Συμβούλιον — ἐλεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην. Τηλ. 36.28.280.

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Τ' ασθενήματα

Πολλοί τῶν Ὁρθοδόξων ἔχουν ἀδυναμίες αἱ ὁποῖαι εἶναι πολλάκις ἰσχυραί, ὥστε ἐκούσια ἢ ἀκούσια ν' ἁμαρτάνουν, πλὴν ὁμως προκαλοῦν σκάνδαλα, ταρασσόντες τὴν εἰρήνην ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν.

Τὴν λύσιν αὐτῶν τῶν προβλημάτων δίδει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ὁ ὁποῖος λέγει: «...ἀδελφοί ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν...» τὸ ὁποῖον ἐρμηνευόμενον σημαίνει πῶς κατὰ δικαιοσύνην οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς δυνατοὶ καὶ ἰσχυροὶ πρέπει νὰ ἐπιλαμβάνονται τῶν ἐλαττωμάτων τῶν τέκνων αὐτῶν ἵνα ἀποφεύγονται τὰ σκάνδαλα.

Ἐὰν βέβαια ἡ κρίσις τοῦ σκανδάλου ἀπὸ τοιαῦτα ἀσθενήματα περιορίζεται εἰς ἓνα στενὸν οἰκογενειακὸν κύκλον, τότε ὁ ἐλεγχος τῆς ἀταξίας καὶ τοῦ σκανδάλου γίνεται ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς οἰκογενείας πάντα πρὸς «τὸ ἀγαθὸν μὲ σκοπὸν τὴν οἰκοδομήν».

Διότι τὸ καλὸν δὲν εἶναι καλὸν δὲν εἶναι καλὸν ἂν κακῶς γέννηται, δηλονότι ἡ ἐπίτευξις τοῦ καλοῦ ἀπαιτεῖ τρόπον καλόν, ἄλλως δύναται νὰ προκαλέσῃ χεῖρονα ἀποτελέσματα.

Συνεπῶς κατὰ κύριον λόγον οἱ Κληρικοὶ εἶναι ἐπιβεβλημένον ὡς ἰσχυρότεροι καὶ δυνατότεροι νὰ ἐπιλαμβάνωνται τῶν ἀσθενημάτων, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν σκάνδαλα ἱκανὰ ὡς εἶπομεν ν' ἀλλοιώσουν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἁρμονίαν καὶ τάξιν.

Υπάρχουν ὁμως ἀσθενήματα τὰ ὁποῖα ἄπτονται τῆς εὐσεβείας, κινδυνεύουν τὴν δημιουργίαν σκανδάλων ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μὲ ἀπώτερον ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν παρασυναγωγῶν καὶ ἄλλων καταστάσεων.

Καὶ πάλιν ἀπαιτεῖται οἱ δυνατοί, οἳ εἶναι οἱ Κληρικοὶ νὰ βαστάσουν τὴν δικαιοσύνην τῆς εὐσεβείας, οἱ δὲ Λαϊκοὶ ν' ἀκολουθοῦν αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην, ὥστε οὔτε οἱ Πρῶτοι νὰ μένουν ἀδρανεῖς καὶ νὰ κινδυνεύουν τὴν ἀδικίαν, οὔτε οἱ δεῦτεροι ν' ἀδιαφοροῦν, ὅταν ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ δικαιοσύνη Αὐτῆς εἶναι θεμέλια τῆς πίστεως.

Ἐξ' αὐτοῦ δὲ τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοιούτων ἀσθενημάτων ἐπέρχονται ὕβρεις, ἀδικίαι, ὀνειδισμοὶ καὶ βιαιότητες, ὅτε ἵνα βασταχθοῦν ταῦτα ἀπαιτεῖται ὑπομονὴ καὶ καρτερία ἕως ἁγιασμοῦ.

Τοῦτο ὁμως ἐποίησεν καὶ ὁ Κύριος καθὼς γεγραπται, «οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδίζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ...», τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ ἄκρον τῆς

ταπεινώσεως ὅπου ὑπέστη ὁ Κύριος, ἵνα κρατήσῃ τὴν Ἀλήθειαν τὴν ὁποῖαν ἐκήρυξεν.

Ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχωμεν ὑποχρέωσιν ἅπαντως νὰ βαστάσωμεν τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄσχετα ἂν ταπεινούμεθα, ἂν ὀνειδίζώμεθα καὶ παλαιότερων βιαίως ἐπροπιλακίζώμεθα.

Διότι κάλλιον ἦτο τ' ἀσθενήματα νὰ ἐτακτοποιοῦντο καὶ τὴν ὀρθὴν λύσιν ἐν ταπεινότητι νὰ ἐδέχοντο οἱ ἀσθενεῖς, πλὴν τοῦτο οὔτε εὐκολον οὔτε κατορθωτόν, διότι πολλάκις οἱ ἀσθενοῦντες κρύπτουν ἁμαρτωλὸν βίωμα καὶ ἀδόκιμον πίστιν, ὥστε χλιαροὶ ὄντες εἰσάγουν δαιμόνια ἀσεβείας ἱκανὰ νὰ διαλύσουν τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν.

Ταῦτα τὰ ἀσθενήματα πρέπει οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ βαστάζουν καὶ νὰ μὴν ἀδιαφοροῦν, ὥστε νὰ ἀρέσκονται εἰς τὸν ἑαυτὸν τους, ποιοῦντες ἀντιθέτως Ἐκκλησιαστικὴν Πολιτικὴν.

Ἀντιθέτως δὲ τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπιδιώκουν καὶ τὸν πλησίον νὰ καθοδηγοῦν εἰς τὸ ἀγαθόν, δηλονότι τὴν εὐσέβειαν, πρὸς Οἰκοδομήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν χειμερινὴν συνεδρίαν ταύτης, ἐνέκρινεν ΟΜΟΦΩΝΩΣ τὴν γενομένην ἄρσιν τῶν ποινῶν, τῶν ἐπ' ἄορίστῳ ἄργία καὶ ἐκπτώσει εὐρισκομένων ἱεραρχῶν, Σεβασμιωτάτων πρῶην Ἀττικῆς κ. Ἀκακίου καὶ πρῶην Θεσ/νίκης κ. Χρυσοστόμου, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅπως οἱ ἀνωτέρω ἱεράρχαι ΑΝΑΚΑΛΕΣΩΣΙΝ, ἐν εἰλικρινεῖ μετανοίᾳ, ἅπαντα ὅσα ἀδίκως καὶ δημοσίως κατεμαρτύρησαν καὶ κατεσυκοφάντησαν ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου καὶ ἐτέρων Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν.

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ μετὰ μεγάλης τῆς λύπης διαπιστώνει ὅτι παρὰ τὴν πάροδον τόσο χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς ἄρσεως τῶν ποινῶν, οὐδεμία ἀνάκλησις ἐγένετο ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων.

Κατόπιν τούτου, ὑφισταμένων τῶν ποινῶν αὐτῶν, συνιστᾷ πατρικῶς πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν ἐκκλησίας, ὅπως ἀπόσχη πάσης πνευματικῆς καὶ μυστηριακῆς κοινωνίας μετὰ τῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων, οἵτινες ἐξακολουθοῦν νὰ τελῶσιν ἐν ΑΡΓΙΑ καὶ ΕΚΠΤΩΣΕΙ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου.

Η ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

“Η εποχή μας άδελφοί είναι ύλιστική.

“Εκλείσε τον άνθρωπο δυστυχώς σε ύλιστικά και γήινα διαφέροντα. “Ακόμα, κι όταν όμιλῃ γιά πνευματικά ζητήματα έννοεῖ σκέψεις και αίσθήματα, που δέν πᾶνε πέρα από όσα ἀγκαλιάζουν συμφέροντα και ἐπιδιώξεις τούτης τῆς ζωῆς. “Ο κόσμος τῶν ἠθικῶν ἀξιών ἐβούλιαξε και χάθηκε από τὴν συνείδησι τῶν ἀνθρώπων.

“Εφτασαν νὰ καυχῶνται ἀκόμα γιὰτὶ κατῶρθωσαν νὰ ξερριζώσουν ἀπὸ τὴν ψυχὴν των τὶς ὑψηλές έννοιες τῶν ἰδανικῶν.

“Η ἠθικὴ και ἀγία ζωὴ, οἱ ἀρετὲς ἐφτασαν νὰ πιστέψουν πῶς εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα που εἶχαν ἀξία προσωρινή μέσα στὴν ἱστορία τῶν παλαιῶν κοινωνιῶν και πῶς ἡ σύγχρονη κοινωνία δέν ἔχει ἀνάγκη νὰ πιστέψῃ σε ἰδανικά γιὰτὶ τὰ ἀντικατέστησε ἡ γνῶσις, ἡ ἐπιστήμη και ὁ πολιτισμός.

Στὴ σύγχυσι αὐτὴ και στὸν ἐκτροχιασμό αὐτὸ ἔχουν συντελέσει πολλοὶ παράγοντες, ὑπάρχει ἓνα παγκόσμιον ρεῦμα ἠθικῆς ἀναρχίας. Εἶναι ἓνα γενικὸ ξεσήκωμα ἐναντίον κάθε παραδόσεως. “Εχει ἀνάψει ἓνας ἀσίγαστος βαθὺς πόθος γιά ἀλλαγὴ. Δέν ἀρέσουν τὰ παλαιὰ και δέν ἱκανοποιοῦν γιὰτὶ σκεπάστηκαν ἀπὸ τὴν λάμπι και τὴν ἐλξι νέων συνθημάτων ζωῆς. “Εγινε μόδα νὰ μὴν ἔχουν καμμιά σχέση με τὸ παρελθόν. “Εντρέπονται νὰ μιλήσουν γιά ἰδανικά. “Ιδιαίτερα οἱ νέοι ζητοῦν ἐπίμονα νὰ ξεπεράσουν ὅτι τοὺς κρατᾷ ἀκόμα κοντὰ σ’ αὐτά. Τοὺς αἰχμαλωτίζουν ἄλλα πράγματα. Δέν ἀνεβαίνει ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος στὸ κόσμο τῶν ἀξιών. Κατεβαίνει στὰ βάραθρα τῆς ἀρνήσεως. Φιλοσοφίες πλάνης, θεωρίες ύλιστικὲς ἐδείξαν τὴ ζωὴ με τὸ δικὸ τους χρῶμα. “Αρνεῖται ὁ σημερινὸς ἀνθρώπος κάθε ἠθικὴ ἀξία και μένει ἀνοιχτὸς ὁ δρόμος γιά τὴν ἠθικὴ και πνευματικὴ ἐξουθένωσι. Τὸ κακὸ ὅμως ἰδιαίτερα σήμερα τῆς ἀρνήσεως τῶν ἠθικῶν ἀξιών ὁρμᾷ πάνοπλο και ἐπίσημα. “Εχει ἓνα ἐπιχρύσωμα ἀπατηλό, τὴν πρόοδο, τὸν πολιτισμό, τὴν ἐξέλιξι. Τώρα δυστυχῶς ἀντιλαμβανόμεθα ὅλοι τὸ γκρέμισμα τῆς ὅλης ἠθικῆς οἰκοδομῆς. “Ο,τι ἐδημιούργησε ὡς τώρα ὁ ἀνθρώπος γίνεται πυροτέχνημα στὴν πυρκαϊά τῆς ἀρνήσεως. Σωρὸς ἐρείπιων τὰ ἰδανικά. Συντρίμματα θλιβερά οἱ ἠθικὲς ἀξίες. Οἱ θεομοί

καταρρακώνονται, τὰ ἰδανικά ἐξουθενώνονται. “Η μηδενιστικὴ ἐποχὴ μας ἐμηδένισε ὅτι θυμίζει ἀρετὴ και ἀγιότητα. “Η ύλιστικὴ λάβα ἐσκέπασε και ἐξαφάνισε τὰ ὁμορφα λουλούδια τὶς ἠθικὲς ἀξίες. “Εξέρριξε τὶς δροσερὲς και ζωογόνες πηγὲς τῆς ἀνθρωπιᾶς και τὶς ἀνάγκασε νὰ ἀναβλύζουν φωτιὰ και βόρβορο χυδαιότητα και ἀτιμία. Νὰ φύγουν ὅλα ἀπ’ τὴ μέση ἀναφωνεῖ ὁ σημερινὸς ἀνθρώπος. Μονάχα ἡ σάρκα ἂς μείνῃ με τὰ ἀγαθὰ τῆς και τὶς ἀπολαύσεις τῆς. “Ας μείνῃ ὁ κόσμος χωρὶς τὸν δημιουργό. Τό σῶμα χωρὶς τὴν ψυχὴ, ἡ ζωὴ χωρὶς συνέπεια, ὁ θάνατος χωρὶς ἀνάστασι, ὁ τάφος χωρὶς ἐλπίδα, τὸ πνεῦμα χωρὶς πίστι, ἡ καρδιά χωρὶς ἀγάπη. Μεγάλῃ ἡ πλάνη. “Οδυνηρὴ ἡ ἀσέβεια, ὀλέθρια ἡ ἀρνησι. Ταλαίπωρε ἀνθρώπε οἱ ἠθικὲς ἀξίες ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὸν Θεό. Εἶναι ἰδιώματα θείας φύσεως. Γι’ αὐτὸ μένουν αἰώνια και ἀναντικατάστατα. Τὰ ἰδανικά αὐτὰ εἶναι πάνω ἀπὸ χρόνο και τόπο και πολιτισμὸς που παρέρχονται. “Ο οὐρανὸς και ἡ γῆ θὰ περάσουν ἀλλὰ τὰ ἰδανικά και οἱ ἠθικὲς ἀξίες που ἀπεκάλυψαν ὁ Θεὸς διὰ “Ιησοῦ Χριστοῦ θὰ μένουν σκοπὸς και στόχος τῆς ζωῆς. “Η ἀπάτη τοῦ κόσμου πλανᾷ, ἀλλὰ και διδάσκει πόσο κενὸς δυστυχῶς εἶναι ὁ ἀνθρώπος χωρὶς ἰδανικά. “Εξω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἰδανικά και τὶς ἠθικὲς ἀξίες εἶναι τὸ χάος και ὁ ὀλεθρος. “Αν χάσετε τὴν πίστι σας ἀδελφοί στὶς ἠθικὲς ἀξίες και στὰ ἰδανικά χάνεται και ὁ δεσμὸς σας με τὴν ἀγία μας θρησκεία τὴν “Εκκλησία και τὴν χάρι τῆς. “Υπῆρξαν πολλοὶ στὸ παρελθόν που ἐχρησιμοποίησαν τὰ ἰδανικά σὰν προπέτασμα γιά νὰ καλύψουν ἀπάνθρωπες φιλοδοξίες και συμφέροντα ἀνομα και ἀμαρτωλὲς ἐπιδιώξεις. “Εκρυψαν τὸ πραγματικὸ τους πρόσωπο στὸ πέπλο τῆς ὑποκρισίας. “Αλλοι πάλι δέν ἀναγνωρίζουν ἰδανικά και ἠθικὲς ἀξίες και εἰρωνεύονται και μισοῦν και διώκουν. Ζητοῦν νὰ ξερριζώσουν και νὰ συντρίψουν τὰ πάντα. Μὴ ἐπηρεάζεσθε οὔτε ἀπὸ τοὺς πρώτους οὔτε ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἀδελφοί. “Ο πιστὸς ἀνθρώπος γνωρίζει τὴν ἀξία τῶν ἰδανικῶν και ρίπτεται με ὅλες του τὶς δυνάμεις στὸν ἀγῶνα γιά τὴν κατάκτησι και τὴ βίωσι των γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς και ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

“Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Βάρκας

Ἐνδιαφέροντα θέματα

Ἦ Ὀχι μόνο ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροὶ ἀναγνῶσται

Πολλάκις γράψαμε πῶς «ἡ Φ.Ο.» εἶναι τὸ ΜΟΝΟΝ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπηχεῖ τις σκέψεις, τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μὲ νομικὴ κάλυψιν καὶ ὑπὸ τὶς εὐλογίες τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου προεδρευομένης παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου καὶ μὲ διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὸ ἀνεγνωρισμένον Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἀγῶνος μας. Τὸ ὄργανο τοῦτο, ἔχει ἐνημερωτικόν, ἀγωνιστικὸν χαρακτήρα καὶ εἶναι ἄκρως ψυχωφελές καὶ μορφωτικὸν μὲ τὰ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενα.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς δὲν ἔχει σκοπὸν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», νὰ παρέχει στυγνές πληροφορίες, ἢ, νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον ἀδελφῶν πρὸς ἐξόντωσιν αὐτῶν. Ἡ «Φ.Ο.» εἶναι μιὰ ΑΛΗΘΙΝΗ ΦΩΝΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ, ποὺ ἄρχισε νὰ ὑψώνεται, πρὶν ἀπὸ μισὸ καὶ πλέον αἰῶνα γιὰ νὰ βροντοφωνήσῃ στοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνας κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς «**ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΥΓΟΡΕΙΤΕ**», καὶ νὰ προτρέψῃ αὐτοὺς ὅπως ἐνωμένοι ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Γνησίας καὶ Ἀνοθεύτου Ὀρθοδοξίας ἀγωνισθοῦν θαρραλέα γιὰ τὴν κατίσχυσιν τοῦ ἐμπράκτου Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ στὴν Πατρίδα μας.

Ἐχει δὲ ἀποδείξει πῶς ἀγωνίζεται πάντοτε μὲ συνέπεια καὶ διάκρισιν καὶ ἀπροκατάληπτα ἀλλὰ καὶ μετὰ συνέσεως. Χωρὶς ποτὲ νὰ θίγῃ πρόσωπα, ἢ νὰ κομματίζεται καὶ νὰ λιβανίζει προσκαίρως ἰσχυροὺς, ἐλέγχει μετὰ παρρησίας καὶ εὐτολμίας τὴν ἀμαρτίαν καὶ κάθε τι ὀθνεῖον καὶ καταστρεπτικὸν τὸ ὁποῖον ὑπὸ ἀπατηλὴν μορφήν ἔρχεται νὰ νοθεύσῃ καὶ νὰ παραποιήσῃ Παραδόσεις καὶ Θέσμια αἰώνων πολλῶν, ἢ, νὰ καπηλευθῇ τὴν Ἀλήθεια.

Εἰς αὐτὸ τὸ σεμνόν, ταπεινὸν καὶ ἀπέριπτον περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας μας χωρὶς τὶς πυγολαμπίδες «τῆς ἐξωτερικῆς δελεαστικῆς φιγούρας», ἔγραψαν μεγάλα ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ἀναστήματα, ὡς τῶν ἀοιδίμων ἀρχιεπισκόπων ἡμῶν, Κυροῦ Χρυσόστομου Καβουρίδη, Κυροῦ Ἀκακίου Παπᾶ, τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ, ὁσιολογιωτάτου μοναχοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη καὶ προαπελθουσῶν ἀειμνήστων μεγάλων προμάχων καὶ ἀγωνιστῶν καὶ ἄλλων, ἐπιζώντων ἀγωνιστῶν, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν στήλη αὐτῇ, ἀδελφικὰ συνιστοῦμεν ὅπως, ὅλοι ἀγωνιστοῦμε ὥστε μὲ τὶς φιλότιμες προσπάθειές μας, ὄχι μόνον ἐπιζήσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξηθῇ μὲ εὐρείαν διάδοσιν διὰ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Δὲν ἄρκεῖ μόνον νὰ τὸ λαμβάνῃ κανεὶς, δίκην ἐλεημοσύνης, νὰ τὸ διαβάσῃ ἀδιάφορα, δηλ. νὰ τὸ γευθῇ «ἀκραις χείλεσιν» καὶ κατόπιν νὰ τὸ πετάξῃ στὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ὁχι! Ὁχι! αὐτὸ δὲν λέγεται ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΕΝΟΣ ΤΕΤΟΙΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΕΝΤΥΠΟΥ, δὲν μπορεῖ ἔτσι νὰ ἀνταποκριθῇ στὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τῆς ἐκδόσεώς Της. ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ ΜΑΣ, κατὰ κύριον καὶ πρῶτιστον λόγον, ὅσοι ποθοῦμε, ἓνα ΕΝΙΑΙΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΣ ΤΑΣΕΙΣ, ΗΤΟΙ, ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΕΝΤΥΠΩΝ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ ΠΡΟΒΟΛΗΝ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ, νὰ βοηθήσωμεν στὴν τακτικὴ καὶ ὁμαλὴν διάδοσιν τῆς.

Πρέπει ΟΛΟΙ, ΜΑ ΟΛΟΙ ΟΙ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ, νὰ εἴμεθα τακτικοί, πρόθυμοι, προθυμότατοι, ἀναγνῶσται τοῦ ἐπισήμου τούτου ὀργάνου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ ζωντανοί, ἀκούραστοί καὶ θαρραλέοι ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ «Φ.Ο.» πρὸς διάδοσιν τῆς ἀφοῦ τόσα καὶ τόσα ἐντυπα ψυχάλεθρα καὶ ψυχοκτόνα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα μὲ καταφανεῖς κερδοσκοπικοὺς σκοποὺς, ἐπιδιώξεις αὐτοπροβολῆς, λόγῳ ἐλλείψεως ἐπιγνώσεως, ἀλλὰ καὶ μὲ ποικίλα προσχήματα, κυκλοφοροῦν καὶ βρίσκουν ὑποστηρικτὰς πολυπληθεῖς.

Εἶναι ἀσύγνωστος ἀμαρτία καὶ ἐνοχὴ ἐμεῖς, οἱ σημερινοὶ συνεχισταὶ τῶν ἀειμνήστων Θεματοφυλάκων τῆς Ὀρθοδοξίας, νὰ ὑστεροῦμεν σὲ προθυμίαν καὶ διάθεσιν νὰ διαδώσωμεν τὸ Περιοδικόν μας, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς, πικρὸν τὸ εἰπεῖν ΠΟΛΕΜΑΤΑΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΔΟΝ ΚΑΙ ΕΜΜΕΣΩΣ, περὶ τῶν ὁποίων ἐν τῷ συντόμῳ χρόνῳ θὰ ἀποκαλύψωμεν σχετικῶς.

Ἄς τὸ νοιώσωμεν καλὰ, «ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας», εἶναι **Η ΦΩΝΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΩΝ ΜΑΣ**, ἔτσι ὥστε, νὰ ἐμπληρῶνῃ στὸ ἀκέραιον τὴν ὡραίαν παραδοσιακὴν ἀποστολήν τῆς καὶ πραγματῶνῃ τὴς εὐγενεῖς καὶ Θεοφιλεῖς ἐπιδιώξεις τῆς.

Ἀκριβῶς γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς, προσκαλοῦμεν μετὰ πολλῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἓνα ἕκαστον Κληρικὸν ποὺ ἐργάζεται ἀληθινὰ γιὰ τὸν ΚΟΙΝΟΝ ΙΕΡΟΝ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΑ, καὶ ὄχι γιὰ αὐτοπροβολὴν καὶ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς, ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐναρέτους Κληρικοὺς μας, ποὺ δίδουν πάντοτε πρόθυμα τὸ παρὸν σὲ κάθε ἔργον ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, καθὼς καὶ τοὺς φιλοτίμους καὶ ἀγαπητοὺς κ.κ. ἐκκλησιαστικοὺς ἐπιτρόπους, ἀλλὰ καὶ πάντα ἀπροκατάληπτον Πιστὸν ὅπως ἀναζωπυρώσουν, μὲ τὴν παράκλησίν μας ταύτην, τὴν πρὸς τὴν «ΦΩΝΗΝ» ἀγάπην των καὶ ἀκούοντας ἐντὸς των τὴν πρόσκλησιν τοῦ Κυρίου «**ΠΟΡΕΥΘΕΝΤΕΣ ΜΑΘΗΤΕΥΣΑΤΕ**», ἃς ἀναλάβῃ ΕΚΑΣΤΟΣ ἀπὸ μᾶς τὴν διάδοσιν τῆς ἀγαπητῆς «Φ.Ο.» καὶ ἃς ἀναμένη δαψιλῇ τὴν μισθαποδοσίαν παρὰ τοῦ Ἀγρύπνως παρακολουθοῦντος τὰ πάντα καὶ «**ἐτάζωντος καρδίας τε καὶ νεφροῦς**».

Ἡ ὀρθοσκευτικότητα τῆς ἀθλήτριας ΑΝΝΗΣ ΒΕΡΟΥΛΗ

Τὰ πλέον εἰλικρινὰ καὶ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν Γνησίαν Ἑλληνίδα ἀθλήτριαν τοῦ ἀκοντίου ἡ ὁποία ἐτίμησε τὴν Αἰώνιαν Ἑλλάδα τὴν ἀρρήκτων συνδεδεμένην μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Μέσα εἰς τὴν Σαχάραν τῆς ἀπιστίας καὶ προοδευτικότητος πρὸς πᾶσαν ἄρνησιν ἐν Ἑλλάδι, ἦλθεν λίαν ἐπικαίρως ἡ πιστὴ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χριστιανικὴ Ὁρθοδοξίαν μὲ τὸ ΤΑΜΑ τῆς πρὸς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων Παναγίαν, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ δώσῃ ἡχηρὸν κόλαφον ἐναντίον τῶν προοδευτικῶν καὶ ἀριστερῶν στοιχείων καὶ ἀνθρωπαρειῶν. Κακοὶ δημοσιογράφοι εἰρωνεύθησαν τὴν ἡρώίδα Ἄννα Βερούλη διὰ νὰ συμβαδίσουν μὲ τὴν σημερινὴν μόδον τῆς ἀθείας καὶ ἀπιστίας. Γέγραπται ὅτι οἱ καιροὶ ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους. Οἱ Ἀρχαῖοι πρόγονοί μας πρὸ τῶν ἀθλητικῶν ἀγωνισμάτων ἐπροσηύχοντο καὶ ἔθουον βάσαιν τοὺς Θεοὺς. Ὁ ἅγιος Νέστωρ τὸ Ἑλληνόπουλο αὐτὸ τῆς Θεσσαλονίκης τὴν 26ην Ὀκτωβρ. 296 π.χ. ἐν σταδίῳ ἐπικαλέσθη βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, εἰπὼν ὁ Θεὸς Δημητρίου βοήθειμος καὶ ἐνίκησε τὸν ἄγριον Λυδίον, καὶ ἡ Ἄννα Βερούλη ἐπικαλεσθεῖσα τὴν ΠΑΝΑΓΙΑΝ ἐνίκησεν ἐν Ἀθήναις εἰς τοὺς 13οὺς Πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνας. Πρὸ εἰκοσαετίας συνέβη ἐν τοιοῦτον γεγενῶς ἐν Δράμῃ εἰς Μαραθώνιον ἀγῶνα. Ἐνα Σάββατον ἐσπέρας ἦλθον ἐκ Πειραιῶς τρία αὐτοκίνητα Λεωφορεῖα πλήρη νεαρῶν φιλάθλων συνοδεύοντες ἕνα νεαρὸν δρομέα νικήσαντα προσφάτως ἐν Ἀθήναις. Βούϊξε ὁ τόπος καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ὁ νεαρὸς δρομεὺς ἦτο Παλαιοημερολογίτης καὶ ἀφοῦ ἐπροσκύνησε μοῦ ἐσυστήθη ἐκ μέρους συναδέλφου μου ἐν Πειραιεῖ, καὶ ἠτήσατο νὰ τοῦ διαβάσω μίαν εὐχὴν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου καὶ ἀφοῦ τοῦ διάβασα, τὸν ἔχρισα τοῦ ηὐχέην καλὴν νίκη. Τὴν ἐπομένην τὸ ἀπόγευμα οἱ φίλαθλοι Πειραιεῖς ξεσήκωσαν τὴν Δράμαν, ὁ δρομεὺς τοὺς ἐνίκησε καὶ βαστάζων ἐν μέγα Κύπέλλον

ἦλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Εἰς τοιοῦτους πιστοὺς ἀθλητὰς χρειάζονται μύρια Εὐγε, καὶ τὰ σημερινὰ Εὐγε ἀξίζουν διὰ τὴν θερμὴν πίστην τῆς Ἀννης Βερούλης, εὐχόμενοι ὅπως μὲν πιστὴ ἄχρι τέλους τῆς ζωῆς τῆς.

Πρωθιερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος

ΑΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΟΥΝ ΟΙ ΠΑΝΤΕΣ ΟΤΙ...

Διὰ νὰ εἶναι κανεὶς μέλος τῆς ἐκκλησίας πρέπει νὰ δέχεται τὴν πίστιν καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ πιστεύῃ ἢ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ παραδέχεται ἢ νὰ μὴ παραδέχεται τοὺς Νόμους τῆς καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῆς ὅλους ἢ μερικοὺς. Ἀλλὰ ἐὰν δὲν πιστεύῃ καὶ δὲν παραδέχεται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει δὲν δύναται νὰ εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐκπίπτει αὐτομάτως Αὐτῆς καὶ μάλιστα χύδην. Λένε δὲ ὅτι ἐγίνε ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ζωὴ, ἀφόρητη ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἔκαναν ἀφόρητη.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δρχ. 100.—
" " " " 200.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982